

[Preben Lange]

fisk væk til Vesttyskland til en årlig værdi af omkring af 1 mia kr., samtidig med at vi får nogle trøsteskillinger fra EF-folkene i Bruxelles.

Vi har sagt nej til fjernstyringen fra Bruxelles, og vi siger fortsat nej til fjernstyring fra Bruxelles.

Vi siger også nej til det EF, der giver bevillinger, ikke til boliger og etablering af nye arbejdspladser, men til det, de kalder infrastruktur. De bevilger penge til havneanlæg og kraftværker, kommunikationsanlæg osv., osv., og det kan bruges til at tjene penge på vores ressourcer: fisk, mineraler, måske olie, uran osv.

Det, Grønland har brug for, er arbejdspladser og boliger, og her har vi en tikkende bombe, som vi må gøre noget ved. Grønland står nu med smerterne fra den politik, Danmark førte oppe hos os i 1960'erne og 1970'erne, en politik, der betyder, at hver fjerde grønlænder vil være arbejdsløs om et par år, og at der bliver en boligmangel, som ingen i Danmark kan forestille sig.

Derfor er der behov for en indsats i Grønland. Siumuts landsstyre er nu ved at forbedre en indsats, som kalder på en særlig indsats også fra Danmark, og derfor er siumut glad for at konstatere, at der stadig i folketinget er velvillighed over for bevillinger til Grønland, men Grønland er bange for, at ikke alle partier i folketinget er opmærksom på, at vi er en meget, meget fattig befolkning.

Nu slås vi med en meget alvorlig mangel på boliger og arbejdspladser. Det er eftervirkningerne af 1960'ernes politik, og det er det, vi nu skal gøre noget ved. Det er ulukkeligt, at unge grønlændere i dag tvinges til at rejse til Danmark på jagt efter bedre muligheder, men Danmark mangler selv arbejdspladser, og der er økonomisk krise. Når I hernede snakker om en afgrund, er vi dog ikke helt enige oppe hos os, for en afgrund er noget meget stejlere end det, der hernede er tale om. Folketingets politikere må finde sammen om et alternativ til den såkaldte krise og den såkaldte afgrund, og man må forstå situationen for de mange mindretal i Danmark – jeg tror, der er 20 stykker cirka. Mindretallene i Danmark er inviteret hertil af arbejdsgivere og andre, men for Grønland er det politikere, som skabte en indvandring af folk udefra. Derfor må vi ikke glemme den historiske baggrund for mindretallenes

tilstedeværelse i Danmark, og når den almindelige dansker på gaden måske reagerer negativt over for mindretallene i Danmark, grønlændere og andre, må man prøve at forstå, at krisen betyder, at den menige dansker måske ikke har så meget overskud. Han og hun er måske selv arbejdsløse. Men vi må alligevel bede folk om forståelse, og det er uhyggeligt, når visse højrepartier, der selv har inviteret folk hertil, rører frem med ligefrem racistiske udtalelser.

Grønland står fast ved rigsfællesskabet, og derfor er vi meget bekymrede, når vi konstaterer, at krisen i Danmark betyder, at der ligefrem bliver set ned på folk, der er anderledes end danskerne. I et rigsfællesskab mellem forskellige kulturer bør vi tværtimod være enige om, at vi kan støtte hinanden ud fra hver vores kultur og hver vores sprog, og vi vil håbe, at det ikke kun er folketinget, men også manden og kvinden på gaden, som er enige i disse synspunkter.

For os står Danmark i forhold til andre lande i den såkaldt industrialiserede verden trods alt som et af de lande, der bedst forstår andre landes befolkningers udgangspunkt, sprogligt, kulturelt osv.

Når jeg udtaler mig som talsmand for siumut, Grønlands regeringsparti, er jeg også talsmand i folketinget for hjemmestyret, talsmand for den politik, der siger, at man skal være herre og kvinde i sit eget hus, før man kan gå videre. I Grønland er vi i gang med at bygge hjemmestyret op, og det skal siges krystalklart ved denne lejlighed, at vi stadig ikke har orden i vores eget hus. Tingene kører så stærkt, at der sker noget nyt hver dag. Når vi taler om råstoffer, mineraler, olie, uran, osv., osv. må vi konstatere, at interessen for udvindingen af disse ting også er gået meget stærkt. Greenex, mineselskabet, og Kryolitselskabet Øresund har sidste år haft et officielt overskud på tilsammen 200 mill. kr., men vi må konstatere, at Grønland ikke har fået ret mange af disse penge. Både vi og Danmarks statskasse har kun fået en brøkdel af disse penge, men der er tale om ca. $\frac{1}{5}$ af Grønlandsbudgettet.

Mange store selskaber er i dag meget interesseret i Grønlands råstoffer, men vi må konstatere, at kun en lille del af overskuddet kommer Grønland og Danmark til gode, måske $\frac{1}{10}$, og det er alt for lidt. Det er en af grundene til, at vi vil være herre i vores eget